

Χαίρε

Ιανουάριος 2026
Τεύχος 25

Απάνθισμα στίχων

«Επεφάνη γὰρ ἡ χάρις τοῦ Θεοῦ ἡ σωτήριος
πᾶσιν ἀνθρώποις.»

(Προς Τίτον β', 11)

«Ο Θεός φανέρωσε τη χάρη του, για να σώσει όλους τους ανθρώπους.»

«Παιδεύουσα ἡμᾶς ἵνα ἀρνησάμενοι τὴν ἀσέβειαν καὶ τὰς κοσμικὰς ἐπιθυμίας σωφρόνως καὶ δικαίως καὶ εὐσεβῶς ζήσωμεν ἐν τῷ νῦν αἰῶνι, προσδεχόμενοι τὴν μακαρίαν ἐλπίδα καὶ ἐπιφάνειαν τῆς δόξης τοῦ μεγάλου Θεοῦ καὶ σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, ὃς ἔδωκεν ἑαυτὸν ὑπὲρ ἡμῶν, ἵνα λυτρώσῃται ἡμᾶς ἀπὸ πάσης ἀνομίας καὶ καθάρισις ἑαυτῶ λαὸν περιούσιον, ζηλωτὴν καλῶν ἔργων.»

(Προς Τίτον β', 12 - 14)

«Αὐτὴ ἡ χάρη μάς καθοδηγεῖ νὰ ἀρνηθούμε τὴν ἀσέβεια καὶ τὶς ἀμαρτωλὲς ἐπιθυμίες καὶ νὰ ζήσουμε με σωφροσύνη, με δικαιοσύνη καὶ με εὐσέβεια στὸν παρόντα αἰῶνα, περιμένοντας τὴ μακαριότητα ποὺ ἐλπίζουμε, δηλαδὴ τὴν ἐμφάνιση τῆς δόξας τοῦ μεγάλου Θεοῦ καὶ σωτῆρα μας, τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ. Αὐτὸς ἔδωσε τὸν ἑαυτό του γιὰ μας, γιὰ νὰ μας λυτρώσει ἀπὸ κάθε ἀνομία, νὰ μας καθάρει καὶ νὰ μας κάνει ἓνα λαὸ ποὺ νὰ ἀνήκει μόνο σ' αὐτόν καὶ νὰ καταγίνεται με ζήλο στα καλὰ ἔργα.»

«Ὅτε δὲ ἡ χρηστότης καὶ ἡ φιλανθρωπία ἐπεφάνη τοῦ σωτῆρος ἡμῶν Θεοῦ, οὐκ ἐξ ἔργων τῶν ἐν δικαιοσύνῃ ὧν ἐποιήσαμεν ἡμεῖς, ἀλλὰ κατὰ τὸν αὐτοῦ ἔλεον ἔσωσεν ἡμᾶς διὰ λουτροῦ παλιγγενεσίας καὶ ἀνακαινώσεως Πνεύματος Ἁγίου, οὗ ἐξέχεεν ἐφ' ἡμᾶς πλουσίως διὰ Ἰησοῦ Χριστοῦ τοῦ σωτῆρος ἡμῶν, ἵνα δικαιωθέντες τῇ ἐκείνου χάριτι κληρονόμοι γενώμεθα κατ' ἐλπίδα ζωῆς αἰωνίου.»

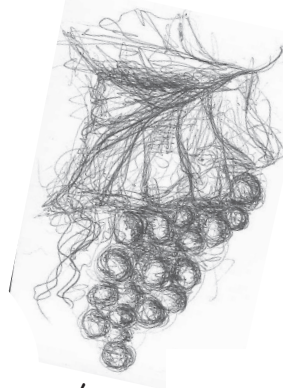
(Προς Τίτον γ', 4 - 7)

«Ὅταν ὁμως ὁ σωτήρας μας ὁ Θεός φανέρωσε τὴν καλοσύνη του καὶ τὴν ἀγάπη του στοὺς ἀνθρώπους, μας ἔσωσε, ὄχι γιὰ τὰ καλὰ ἔργα ποὺ τυχὸν κάναμε εμεῖς, ἀλλὰ γιατί μας σπλαχνίστηκε. Μας ἔσωσε με τὸ βάπτισμα τῆς ἀναγέννησης καὶ τῆς ἀνανέωσης ποὺ χαρίζει τὸ Ἅγιο Πνεῦμα, ποὺ τὸ σκόρπισε πλοῦσια πάνω μας διὰ τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ τοῦ σωτῆρα μας, γιὰ νὰ δικαιωθούμε με τὴ δική του χάρη καὶ νὰ κληρονομήσουμε τὴν αἰώνια ζωὴ, ποὺ τὴν προσδοκούμε.»

Από την Αγία Γραφή

Κήρυγμα Ευαγγελικό
Άγιος Νικόλαος Βελιμίροβιτς

Η μετάνοια του Ζακχαίου

Κυριακή ΙΕ' Λουκά (Λουκ. ιθ' 1-10)

Όποιος θέλει να δει τον Χριστό, πρέπει να σκαρφαλώσει πνευματικά, να υπερβεί τη φύση, γιατί ο Χριστός είναι ανώτερος απ' αυτήν. Είναι πιο εύκολο να δεις ένα βουνό όταν είσαι πάνω σ' ένα λόφο, παρά όταν βρίσκεσαι σε μια κοιλάδα. Ο Ζακχαίος ήταν κοντόσωμος άνθρωπος. Επειδή ήθελε πολύ να δει τον Χριστό όμως, σκαρφάλωσε σ' ένα ψηλό δέντρο. Εκείνος που θέλει να πλησιάσει τον Χριστό πρέπει να εξαγνιστεί, γιατί θα συναντήσει τον Άγιο των αγίων, τον Ιερό των ιερών. Ο Ζακχαίος είχε μολυνθεί από τη φιλοχρηματία και την ασπλαχνία. Έτσι όταν αποφάσισε να συναντήσει τον Χριστό, έσπευσε να εξαγνιστεί με μετάνοια και με έργα ελέους.

Μετάνοια είναι η απομάκρυνση απ' όλους τους παλιούς δρόμους που πατούν τα πόδια των ανθρώπων, αυτούς που ακολουθούν οι σκέψεις κι οι επιθυμίες τους, και η επιστροφή σ' έναν καινούργιο δρόμο: στο μονοπάτι του Χριστού. Πώς όμως μπορεί να μετανοήσει ένας αμαρτωλός αν η καρδιά του δε συναντήσει τον Χριστό και δεν αναγνωρίσει την αμαρτωλότητά του; Προτού ο κοντόσωμος Ζακχαίος δει τον Κύριο με τα σωματικά μάτια του, τον συνάντησε εσωτερικά, με την καρδιά του, και μετανόησε για όλες τις πράξεις του.

Μετάνοια είναι ο πόνος της αυταπάτης, όπου είχε παρασυρθεί για πολύ καιρό ο αμαρτωλός, για πάρα πολύ καιρό, ωστόσο νιώσει τον πόνο αυτόν. Από μόνος του όμως ο πόνος αυτός οδηγεί στην απελπισία, στον αυτοαφανισμό, αν δε συνοδευτεί από τον φόβο του Θεού.

Μετάνοια είναι η ξαφνική διαπίστωση της λέπρας του ανθρώπου, μια κραυγή στον Θεραπευτή για θεραπεία. Είναι όπως

ένας άνθρωπος που για πολύ καιρό δεν έχει κοιταχτεί σε καθρέφτη κι έπειτα, ξαφνικά, έρχεται αντιμέτωπος με την εικόνα του και διαπιστώνει πως τα μαλλιά του έχουν γκριζάρει. Με τον ίδιο τρόπο σκέφτεται ο αμετανόητος αμαρτωλός και για πολύ καιρό επιμένει πως η ψυχή του είναι υγιής κι αναμάρτητη, ωσότου τα πνευματικά του μάτια ανοίγουν ξαφνικά και βλέπει πως η ψυχή του έχει προσβληθεί από λέπρα. Πώς θα μπορούσε να δει τη λέπρα της ψυχής του, αν δεν είχε κοιταχτεί σ' έναν καθρέφτη; Καθρέφτης είναι ο Χριστός. Σ' Αυτόν βλέπει ο καθένας μας καθαρά πώς είναι. Ο μοναδικός αυτός καθρέφτης δόθηκε στους ανθρώπους για να βλέπουν μέσα του και να διαπιστώνουν την πνευματική τους κατάσταση. Μπροστά στον Χριστό βλέπει κάθε άνθρωπος, σαν σε πεντακάθαρο καθρέφτη, τον εαυτό του άρρωστο και άσχημο. Βλέπει όμως και την πρωταρχική εικόνα του – πώς ήταν κάποτε και πώς πρέπει να ξαναγίνει. Ο αμαρτωλός Ζακχαΐος εξωτερικά ήταν υγιής, όμορφος. Όταν πήγε να γνωρίσει τον Κύριο Ιησού, είδε τη φοβερή λέπρα του κι ένωσε τον τρομερό πόνο, που δεν μπορεί να γιατρέψει κανένας επίγειος γιατρός, παρά μόνο ο Χριστός.

Μετάνοια είναι η αρχή της θεραπείας από το εγωιστικό θέλημα, η αρχή της υποταγής στο θέλημα του Θεού. Όταν ο άνθρωπος ζει με το δικό του θέλημα, γρήγορα χάνει τη βασιλική αξία του μέσα σ' ένα στάβλο ζώων και σε φωλιά αγριμιών.

Η σημερινή ευαγγελική περικοπή περιγράφει έναν αμαρτωλό που μετανόησε. Ο Κύριος έφερε πολλούς στη μετάνοια· βρήκε κι έσωσε πολλούς «απολωλότες»· κάλεσε κοντά Του πολλούς που είχαν ξεστρατίσει και τους έβαλε στον σωστό δρόμο. Η θεία πρόνοια όμως θέλησε να καταγραφούν στο ευαγγέλιο λίγα παραδείγματα μετανοίας, εκείνα που είναι χαρακτηριστικά και διδακτικά για όλες τις γενιές των ανθρώπων. Το παράδειγμα του αποστόλου Πέτρου δείχνει μια επανειλημμένη πτώση για τον φόβο των ανθρώπων, αλλά και μετάνοια από αγάπη για τον Θεό. Το παράδειγμα της αμαρτωλής γυναίκας φανερώνει τη λέπρα της ανηθικότητας και τη θεραπεία της. Το παράδειγμα του Ζακχαΐου δείχνει τη λέπρα της πλεονεξίας και τη θεραπεία της. Το παράδειγμα του μετανιωμένου ληστή στον σταυρό δείχνει τη δυνατότητα και τη σωστική δύναμη της μετάνοιας ακόμα και στον

μεγαλύτερο αμαρτωλό, ως και την ύστατη στιγμή της ζωής, μόλις πριν από τον θάνατο.

Όλα τα παραδείγματα αυτά είναι ανθρώπων που μετανόησαν αλλά είχαν ελπίδα, που οδηγεί στη ζωή. Είναι εικόνες μετάνοιας που μπαίνουν μπροστά μας, ώστε ανάλογα με την αμαρτωλή μας κατάσταση, να διαλέξουμε τον δρόμο ή τον τρόπο της σωτηρίας μας. Υπάρχει όμως και μετάνοια που είναι νεκρική, απελπισμένη και αυτοκτονική. Τέτοια ήταν η μετάνοια του προδότη Ιούδα. Τέτοια μετάνοια, που οδηγεί στην απόγνωση και την αυτοκτονία, δεν έχει σχέση με την ευλογημένη χριστιανική μετάνοια. Τέτοια μετάνοια είναι σατανική αποστροφή και περιφρόνηση προς τον άνθρωπο, προς τον κόσμο και τη ζωή. Σήμερα όμως ας σταθούμε στο υπέροχο παράδειγμα της σωστικής μετάνοιας του Ζακχαίου. Αυτό έγινε τον καιρό που ο Κύριος έκανε κι άλλο ένα θαύμα στην Ιεριχώ: τη θεραπεία του τυφλού Βαρτιμαίου. Αυτό που έκανε ο Χριστός στον Ζακχαίο δεν ήταν καθόλου μικρότερο από τη θεραπεία του τυφλού. Άνοιξε τα σωματικά μάτια του Βαρτιμαίου και τα πνευματικά μάτια του Ζακχαίου. Εξάλειψε την τυφλότητα από τα μάτια του Βαρτιμαίου κι από την ψυχή του Ζακχαίου. Στον Βαρτιμαίο άνοιξε τα παράθυρα για να δει τα θαυμάσια του Θεού στον ορατό κόσμο, στον Ζακχαίο άνοιξε τα παράθυρα της ψυχής, για να δει τα θαυμάσια του Θεού στον ουράνιο, τον πνευματικό κόσμο.

Κάθε θαύμα που έκανε ο Κύριος Ιησούς είχε κυρίως πνευματικό στόχο, που γενικά αφορούσε στην πνευματική όραση της τυφλής ανθρωπότητας, ώστε να δει την παρουσία του Θεού, την παντοδυναμία και την αγαθότητά Του. Ο στόχος αυτός επιτεύχθηκε κατά ένα μέρος στη θεραπεία των δέκα λεπρών, αφού ο ένας τους μόνο, μαζί με τη σωματική θεραπεία, θεραπεύτηκε και πνευματικά και γύρισε για να ευχαριστήσει τον Κύριο. Στην περίπτωση του τυφλού Βαρτιμαίου όμως, όπως και στη πλειονότητα των άλλων θαυμάτων, ο στόχος επιτεύχθηκε απόλυτα. Ο Βαρτιμαίος είδε από τη στιγμή που μίλησε ο Κύριος κι αμέσως αποκαταστάθηκε κι η πνευματική του όραση, αφού την ίδια στιγμή βεβαιώθηκε για την παρουσία του Θεού, την παντοδυναμία και την αγαθότητά Του «και παραχρήμα ανέβλεψε, και ηκολούθει αυτώ δοξάζων τον Θεόν».

Ο τυφλός Βαρτιμαίος έλαβε την όρασή του, αλλά μαζί του έλαβαν την πνευματική τους όραση και πολλοί άλλοι που είδαν το θαύμα του Κυρίου. Διαβάζουμε στο ίδιο εδάφιο πως «και πας ο λαός ιδών έδωκεν αίνον τω Θεώ». Το θαύμα αυτό είναι πολύ πιθανό να επηρέασε και τον Ζακχαίο τον τελώνη, ν' άνοιξε την πνευματική του δράση. Σίγουρα θα είχε ακούσει από πριν αρκετά πράγματα για τα θαυμαστά έργα και το θεϊκό πρόσωπο του Κυρίου Ιησού. Έτσι γεννήθηκε μέσα του η ανυποχώρητη επιθυμία να τον δει.

Οι τελώνες λογαριάζονταν αμαρτωλοί άνθρωποι, ακάθαρτοι. Μαζεύοντας τους φόρους του κράτους, γέμιζαν και τις δικές τους τσέπες. Γι' αυτό και τους τοποθετούσαν κοντά στους ειδωολάτρες. Όταν οι εισπράκτορες των φόρων γενικά, οι τελώνες, είχαν τέτοια κακή φήμη, τι υπόληψη θα μπορούσε να έχει ένας αρχιτελώνης; Ο κοντόσωμος Ζακχαίος ήταν ένας απ' αυτούς. Ήταν αρχιτελώνης, επομένως ήταν και πλούσιος. Γι' αυτό λοιπόν τον περιφρονούσαν και τον φθονούσαν. Η περιφρόνηση κι ο φθόνος ήταν οι δυο τοίχοι ανάμεσα στους οποίους συμπιεζόταν η ψυχή του πλούσιου αμαρτωλού σ' αυτή τη ζωή. Μέσα από τον αμαρτωλό Ζακχαίο όμως ξεπήδησε ο άνθρωπος Ζακχαίος, που αντιπάλευε τον αμαρτωλό που είχε μέσα του. Έτσι έτρεξε να σκαρφαλώσει ψηλά για να δει τον Χριστό, να δει έναν άνθρωπο αναμάρτητο, ν' ατενίσει τη δική του πρωταρχική κι αμόλυντη εικόνα.

Αν κι ο κοντόσωμος Ζακχαίος είχε απομακρυνθεί από το πλήθος κι είχε σκαρφαλώσει στο δέντρο, ο Κύριος τον είχε δει από την ώρα που βρισκόταν ανάμεσα στο πλήθος, προτού ανεβεί στη συκομορέα. Πόσο διακριτικός είναι ο Κύριος και Θεός μας! Εκείνος μας βλέπει, ενώ εμείς δεν καταλαβαίνουμε τίποτα. Όταν τον αναζητούμε και κάνουμε πολλές προσπάθειες για να τον βρούμε και να τον δούμε, Εκείνος μας έχει ήδη δει. Όταν κατευθύνουμε την πνευματική μας ματιά προς Αυτόν αναζητώντας Τον, τότε θα εμφανιστεί και θα μας καλέσει με τ' όνομά μας, να κατεβούμε από τα υψηλά και επικίνδυνα βράχια της λογικής και να διεισδύσουμε με την προσευχή στις καρδιές μας, στον αληθινό μας τόπο. Και τότε θα μας πει ο Κύριος:

σήμερον εν τω οίκω σου δει με μείναι. Όταν ο νους του ανθρώπου κατεβεί στην καρδιά του κι εκεί βαπτιστεί στα δάκρυά του, προσπαθώντας να προσεγγίσει τον Θεό, τότε η καρδιά γίνεται τόπος συνάντησης του Θεού με τον άνθρωπο. Αυτό είναι το πνευματικό νόημα της διήγησης του Ζακχαίου.

«Και σπεύσας κατέβη, και υπεδέξατο αυτόν χαίρων». Πώς να μη βιαστεί ο Ζακχαίος και να τρέξει προς τη φωνή που ανάσταινε νεκρούς, ηρεμούσε τους ανέμους, θεράπευε τους δαιμονισμένους και λύτρωνε τις καρδιές των αμαρτωλών που δάκρυζαν; Πώς να μην υποδεχτεί Εκείνον που επιθυμούσε έστω να τον δει λίγο από μακριά; Πώς να μη νιώσει ανέκφραστη χαρά όταν τον είδε στο σπίτι του, όπου μόνο διάσημοι αμαρτωλοί σύχναζαν;

Έτσι αγαπάει ο Κύριος. Έτσι δίνει τα δώρα Του. Γέμισε ασφυχτικά τα δίκτυα των απογοητευμένων ψαράδων με ψάρια. Έθρεψε χιλιάδες πεινασμένους ανθρώπους στην έρημο, ώστε περίσσεψαν και πολλά κοφίνια με ψωμιά. Δεν έδινε μόνο τη σωματική υγεία, αλλά και την πνευματική, στους αρρώστους που του ζητούσαν να τους βοηθήσει. Δε συγχωρούσε κάποιες από τις αμαρτίες των αμαρτωλών, αλλά όλες. Έκανε από κάθε άποψη έργα βασιλικά, χορηγούσε βασιλική ευσπλαχνία, τα έδινε όλα με βασιλική αφθονία.

Το ίδιο έκανε και στην περίπτωση του Ζακχαίου. Ο αρχιτελώνης ήθελε μόνο να τον δει. Ο Κύριος όμως δεν τον περιόρισε εκεί. Τον κάλεσε πρώτος και μετά τον επισκέφτηκε στο σπίτι του. Έτσι συμπεριφερόταν ο Κύριος. Προσέξτε τώρα τη συμπεριφορά των συνηθισμένων αμαρτωλών ανθρώπων, εκείνων που κομπάζουν με αυτοθαυμασμό και αυτοεκτίμηση. Οι άνθρωποι αυτοί, που η ψυχή τους είχε κλίση προς την κακία κι ο νους τους ήταν αδύναμος, διαμαρτύρονταν, γόγγυζαν και παραπονούνταν, χωρίς να γνωρίζουν τις διαθέσεις του Κυρίου Ιησού, ούτε και την πιθανότητα να είχε αλλάξει ο αμαρτωλός Ζακχαίος, να είχε μετανοήσει. Με τον κοντόφθαλμο νου τους σκέφτονταν, πως ο Κύριος Ιησούς πήγαινε στο σπίτι του Ζακχαίου, επειδή δεν ήξερε πόσο μεγάλος αμαρτωλός ήταν ο αρχιτελώνης. Έτσι έκριναν τότε, έτσι κρίνουν και σήμερα όσοι έχουν σαρκική αντίληψη, αυτοί

που κρίνουν από τα εξωτερικά σημεία και δε γνωρίζουν τα βάθη της ευσπλαχνίας του Θεού ή της καρδιάς του ανθρώπου. Ο Χριστός είπε αρκετές φορές πως στον κόσμο ήρθε για χάρη των αμαρτωλών, ιδιαίτερα μάλιστα των μεγάλων αμαρτωλών. Όπως ο γιατρός δεν επισκέπτεται τους υγιείς αλλά τους αρρώστους, έτσι κι ο Κύριος επισκέπτεται εκείνους που έχουν προσβληθεί από την αμαρτία, όχι τους δίκαιους.

Ο Ζακχαίος, τη στιγμή που ο Χριστός μπήκε στο σπίτι του, σίγουρα δεν ήταν ο πιο βαριά άρρωστος άνθρωπος στην Ιεριχώ. Η καρδιά του είχε αλλάξει σε μια στιγμή. Την ίδια αυτή στιγμή ο Ζακχαίος είχε μεταβληθεί σ' έναν άνθρωπο απόλυτα υγιή, πιο δυνατό και πιο δίκαιο απ' όλους εκείνους που διαμαρτύρονταν και γόγγυζαν, γιατί είχε μετανοήσει για όλες τις αμαρτίες του κι η καρδιά του είχε αλλοιωθεί.

Μπροστά στην παρουσία του πάναγνου κι αναμάρτητου Κυρίου, ο Ζακχαίος ένωσε μόνος του την αμαρτία του. Η παρουσία αυτή τον διέγειρε και χωρίς λόγια κι εξηγήσεις προχώρησε σ' αυτό το βήμα. Η καρδιά που μετανόησε δεν έχει ανάγκη από λόγια για να προσεγγίσει το Θεό. Ο Θεός αποκαλύπτει άμεσα στον μετανοημένο αμαρτωλό αυτό που πρέπει να κάνει. Φτάνει ο άνθρωπος να μετανόησει για τις αμαρτίες του με την καρδιά του. Κι αμέσως τότε ο Θεός θα τον σηκώσει με τη δύναμή Του για να παρουσιάσει καρπούς μετανοίας.

Προσέξτε με ποιον τρόπο εξομολογήθηκε την αμαρτία του ο Ζακχαίος. Δεν είπε, «Κύριε, είμαι αμαρτωλός!» ή «αμαρτία μου είναι η φιλαργυρία!». Έδειξε πρώτα τους καρπούς της μετανοίας του κι έπειτα ομολόγησε την αμαρτία του: «ιδού τα ήμιση των υπάρχόντων μου, Κύριε, δίδωμι τοις πτωχοίς». Δεν είναι μια καθαρή ομολογία αυτή πως τα πλούτη ήταν το πάθος του; «και εί τινος εσυκοφάντησα, αποδίδωμι τετραπλούν». Δεν είναι μια καθαρή ομολογία αυτή πως είχε αποκτήσει τα πλούτη του με άδικο τρόπο; Δεν είπε πριν απ' αυτό πως «είμαι αμαρτωλός, Κύριε, μετανιώ». Αυτό το ομολόγησε στον Κύριο μυστικά, με την καρδιά του. Κι ο Κύριος δέχτηκε μυστικά την εξομολόγηση και τη μετάνοιά του. Για τον Κύριο αξίζει περισσότερο ν' αναγνωρίσει ο άνθρωπος και να εξομολογηθεί την αμαρτία

του και να ζητήσει βοήθεια με την καρδιά του, παρά να το πει αυτό με τη γλώσσα του. Η γλώσσα μπορεί και να ξεγελάσει, ν' απατήσει, η καρδιά όμως όχι.

Προσέξτε επίσης πώς απαρνήθηκε ο Ζακχαίος την αμαρτία του, τι προσπάθειες έκανε για να μετακινηθεί στο φως, από τη σκιά του ολέθριου πάθους της φιλαργυρίας. Μοίρασε αμέσως τη μισή περιουσία του στους φτωχούς. Ποιος; Εκείνος που αγαπούσε κάθε δεκάρα που μάζευε και την έκρυβε να μη τη δουν οι άνθρωποι. Αυτός που δεν είχε νιώσει ποτέ την ηδονή της προσφοράς.

Όλ' αυτά όμως δεν ήταν αρκετά. Κατέβαλε κάθε προσπάθεια για ν' αποδώσει δικαιοσύνη, να κάνει καλό στους άλλους και προσφέρθηκε ν' αποζημιώσει στο τετραπλάσιο όλους εκείνους που αδίκησε. Ο Ζακχαίος, που αναγνώρισε την αμαρτία του, έπρεπε σύμφωνα με τον Νόμο να επιστρέψει σε όλους όσους αδίκησε ολόκληρο το ποσό που έκλεψε, και ένα πέμπτο του ποσού αυτού περισσότερο. Εκείνος όμως στάθηκε πιο σκληρός στον εαυτό του απ' ό,τι απαιτούσε ο Νόμος. Θέλησε να εφαρμόσει στον εαυτό του αυτό που προβλέπει ο Νόμος για τους κλέφτες και τους ληστές που δεν αναγνωρίζουν και δεν ομολογούν το έγκλημά τους, μ' όλο που τους έπιασαν επ' αυτοφόρω. Ήθελε ν' αποδώσει στο τετραπλάσιο αυτά που είχε αφαιρέσει από τον καθένα. Έτσι είναι όλοι όσοι μετανοούν. Εύσπλαχνοι προς τους άλλους κι αυστηροί με τον εαυτό τους.

«Είπε δε προς αυτόν ο Ιησούς ότι σήμερον σωτηρία τω οίκω τούτω εγένετο, καθότι και αυτός υιός Αβραάμ εστιν». Αυτή ήταν η απάντηση του Κυρίου Ιησού στον Ζακχαίο, σε ανταπόκριση της καρδιακής μετάνοιάς του, ως ανταπόδοση στην πνευματική χαρά και τους καρπούς μετάνοιάς που επέδειξε. Τα τελευταία λόγια, «ήλθε γαρ ο υιός του ανθρώπου ζητήσαι και σώσαι το απολωλός», ήταν η απάντηση του Χριστού στους σοφούς επικριτές που οργίστηκαν μαζί Του επειδή πήγε στο σπίτι του αμαρτωλού.

Οι εχθροί Του έφτασαν έτσι αβίαστα και λογικά στο συμπέρασμα, πως ο Χριστός ούτε αληθινός διδάσκαλος ήταν, ούτε προφήτης, ούτε Μεσσίας. Αν είχε όλες αυτές τις ιδιότητες,

ή έστω μερικές απ' αυτές, θα γνώριζε ποιος ήταν ο Ζακχαΐος και δε θα έμπαινε στο σπίτι του. Επομένως εμείς, οι κάτοικοι της Ιεριχούς, παγιδέψαμε σήμερα τον Χριστό κι έτσι θα σώσουμε τον κόσμο από τη μεγάλη αυταπάτη πως Αυτός είναι ο Μεσσίας, ο Υιός του Θεού. Αυτός είναι ένας θρίαμβος, μια μεγάλη νίκη.

Πόσο ταπεινός και πράος είναι ο Κύριος! Όπως σε προηγούμενες περιπτώσεις, έτσι και τώρα στέκεται σαν το άκακο αρνί μπροστά σε ανθρώπους που αόρατοι λύκοι τους έχουν κάνει πονηρούς. Πόσο σίγουρος, πόσο ήρεμος είναι στη νίκη Του, τώρα όπως και πάντα. Περιμένει πολύ ειρηνικά την κατάλληλη στιγμή. Κι όταν αυτή έρθει, στρέφεται στον άρρωστο άνθρωπο, που για χάρη του άλλαξε δρόμο και πήγε στο σπίτι του. «Σήμερον σωτηρία τω οίκω τούτῳ εγένετο».

Με τα λόγια αυτά ο ουράνιος Θεραπευτής βεβαιώνει τον άρρωστο πως η υγεία του αποκαταστάθηκε. Τώρα είναι έτοιμος να βγει από το νοσοκομείο και παίρνει τη θέση του ανάμεσα στους υγιείς. Τώρα μπορεί να βαδίζει ελεύθερα στον δρόμο της δικαιοσύνης και του ελέους. Για να πείσει καθαρότερα όμως και τους άλλους που παρευρίσκονταν εκεί, ο Κύριος πρόσθεσε: «καθότι και αυτός υιός Αβραάμ εστιν». Αληθινός υιός Αβραάμ κατά πνεύμα και κατ' αλήθεια, όχι μόνο στο όνομα και το αίμα, σαν τους άλλους που περηφανεύονταν ότι ήταν υιοί Αβραάμ μόνο κατ' όνομα, επειδή προέρχονταν από εκείνον.

Ο Αβραάμ αγαπούσε τον συνάνθρωπό του κι είχε φόβο Θεού. Ήταν φιλόξενος, πιστός, δεν ήταν φιλάργυρος, αναπαυόταν στο πνεύμα του Θεού. Κι ο Ζακχαΐος έγινε ένας άλλος Αβραάμ. Με τα μεγάλα και καλά έργα του ο Αβραάμ, έγινε προπάτορας όλων των δικαίων. Με τη μετάνοιά του ο Ζακχαΐος έγινε γνήσιος απόγονός του, πνευματικός γιός του. Αυτό το αποκάλυψε ο Κύριος για να παρηγορήσει τον Ζακχαίο και να προβληματίσει τους εχθρούς του.

Στα τελευταία αυτά λόγια Του πρόσθεσε ο Κύριος: ήλθε γαρ ο υιός του ανθρώπου ζητήσαι και σώσαι το απολωλός. Ήρθε για ν' αναζητήσει τους αμαρτωλούς εκείνους που δεν τους αναζητεί κανένας, που όλοι τους απορρίπτουν. Ήρθε να σώσει αυτούς που τόσο ο κόσμος όσο κι οι ίδιοι λογαριάζουν χαμένους.

Αδελφοί μου! Συνειδητοποιείτε ότι τα παραπάνω λόγια εφαρμόζονται σε μας; Γνωρίζετε πως είμαστε αμαρτωλοί που για χάρη μας ο Κύριος κατέβηκε στη γη; Τον έφερε κοντά μας από τον ουρανό η απερινόητη αγάπη Του για μας, για ν' αναζητήσει το απολωλός και να σώσει τους αμαρτωλούς. Ο Χριστός προσεγγίζει κι εμάς τώρα όπως τότε το Ζακχαίο, περιτριγυρισμένος από πλήθη λαού, ένα αμέτρητο πλήθος από δίκαιους και κατήγορους. Ας σπεύσουμε λοιπόν, ας ανεβούμε ψηλά για να δούμε τον Κύριο. Τίποτ' άλλο απ' όσα έχουν υπάρξει ή υπάρχουν, δεν είναι άξια προσοχής. Ας σηκωθούμε από τη λάσπη του δρόμου που βαδίζαμε ως τώρα. Ας σκαρφαλώσουμε σ' ένα ψηλό δέντρο. Εκείνος θα έρθει να μας συναντήσει. Μακάριος είναι αυτός που θα τον καλέσει η γλυκύτατη φωνή Του. Η φωνή που τη γλυκύτητά της απολαμβάνουν οι άγγελοι μέχρι πλησμονής.

Η μετάνοια είναι πραγματικά το πρώτο σκαλί της κλίμακας που μας οδηγεί στη βασιλεία του Θεού. Κανένας ως σήμερα δεν κατόρθωσε ν' ανεβεί στο δεύτερο σκαλί, χωρίς να πατήσει στο πρώτο. Στην κενότητα της παρούσας ζωής, η μετάνοια είναι ο πρώτος και μοναδικός τρόπος για να κρούσει κανείς την πόρτα του ουρανού.

Η φιλαργυρία τυφλώνει. Μόνο ο Χριστός δίνει το φως στους τυφλούς. Η φιλαργυρία απομονώνει τον άνθρωπο, τον δένει με τα δεσμά της δουλείας. Ο Χριστός τον βγάζει από την απομόνωση και τον βάζει στη συντροφιά των αγγέλων, ελευθερώνει τον δούλο. Σ' όλους αυτούς που μετανοούν κι αγωνίζονται να δουν τον Κύριο, φανερώνεται. Και σ' εκείνους που φανερώνεται, αποκαλύπτει όλα τα μυστήρια του ουρανού και της γης, όλες τις αμέτρητες και σταθερές ευλογίες που παρέχει ο Θεός, αυτές που έχει προετοιμάσει από καταβολής κόσμου γι' αυτούς που τον αγαπούν.

Δόξα και αίνος στον Κύριο και Σωτήρα μας Ιησού Χριστό, μαζί με τον Πατέρα και το Άγιο Πνεύμα, την ομοούσια και αδιαίρετη Τριάδα, τώρα και πάντα και στους αιώνες των αιώνων. Αμήν.

ΘΑΥΜΑΣΤΟΣ Ο ΘΕΟΣ ΕΝ ΤΟΙΣ ΑΝΤΙΟΙΣ ΑΥΤΟΥ

Από την αδικία στη σωτηρία «Χαρά και ειρήνη πάντα νουν υπερέχουσα» (Μέρος β')

Νικολάου μητροπολίτου Μεσογαίας και Λαυρεωτικής

Προ καιρού, κάποιοι φίλοι μου μού ζήτησαν να επισκεφτώ ένα παράλυτο παλληκάρι. Δεν μου είπαν λεπτομέρειες. Μόνο ότι παρακάλεσε ο ίδιος να με συναντήσει. Κάτι είχε ακούσει για μένα και ήθελε να γνωριστούμε. Είχε πολλά επισημονικά ενδιαφέροντα, μου είπαν. Όταν ήταν μόλις πέντε ετών, διεπίστωσαν ότι πάσχει από μυϊκή δυστροφία Duchenne.

Πήγα να τον επισκεφθώ. Στην αυλή του σπιτιού του μάς περίμεναν οι δύο γονείς. Σοβαροί αλλά γλυκύτατοι και ανοιχτόκαρδοι άνθρωποι. Έδειχναν πανευτυχείς που γνωριζόμασταν -δεν κατάλαβα γιατί- και εξέφραζαν πληθωρικά την ευγνωμοσύνη τους που... τους έκανα την τιμή να πάω στο σπίτι τους. Η ευγενής και πρόσχαρη υποδοχή τους εξέφραζε όχι φραστικά αλλά ως στάση και συμπεριφορά ότι η ζωή τους περιείχε μια έκπληξη χαράς. Κάτι σπάνιο και ασύνθητες για το οποίο μόνο καμάρωναν. Αυτό για το οποίο με υποψίασαν οι φίλοι μου ήταν εντελώς ασύμβατο με αυτό που εισέπραττα ως αρχικό ερέθισμα. Δεν διέκρινα καμία υποψία πόνου και φυσικά ούτε ίχνος κακομοιριάς. Κυριαρχούσε μια λεπτή αίσθηση μεγαλείου.

Ανεβήκαμε τις σκάλες και μπήκα διστακτικά στο σαλόνι. Κοντοστάθηκα νομίζοντας ότι εκεί θα καθόμασταν.

-Προχωρήστε στο δωμάτιο του Σταύρου. Εκεί είναι ο λεβέντης μας, η χαρά και η ευλογία μας, μου λένε πηγαία όχι ψεύτικα ή ψυχο-υποκριτικά.

Προχωρώ και διακρίνω τη... χαρά και ευλογία τους! Ένας νέος άντρας, τριάντα περίπου ετών, ξαπλωμένος στο κρεβάτι, σκεπασμένος με μια λινή κουβερτούλα, εδώ και πέντε χρόνια αδυνατεί να κουνήσει και το κεφάλι του, δύσκολα παίζει το

βλέμμα του, μπορεί όμως να κουνάει τα χείλη του αργά και τον δείκτη από το δεξί του χέρι. Ένα σύστημα παροχής οξυγόνου βοηθά την αναπνοή του, ένα σύγχρονο τεχνολογικό κατασκευάσμα ενισχύει μικροφωνικά τη φωνή του και ένα άλλο μεταμορφώνει τις κινήσεις του δαχτύλου του σε κείμενο και εικόνα. Μία ψηφιακή οθόνη πάνω από το κεφάλι του αποτελεί τον κοντινό σύντροφο και συνομιλητή του και ένα εξελιγμένο πρόγραμμα πληροφορικής του επιτρέπει να ακούει ομιλίες, να αλληλογραφεί, να συνθέτει μουσικά κομμάτια, να χειρίζεται άριστα με ιδιοφυείς δημιουργίες τα πολυμέσα, να εκφράζει τον πλούσιο κόσμο του.

Εκδηλώνει θερμά τη χαρά του για την επίσκεψή μου και φυσικά την ευγνωμοσύνη του για τον... κόπο στον οποίο υποβλήθηκα.

-Σταύρε, άκουσα πολλά για σένα και γι' αυτό ήλθα, του λέω.

-Πάτερ, δεν με βλέπετε; Τί ν' ακούσετε για μένα; Εγώ άκουσα για σας και ήθελα πολύ να σας γνωρίσω, απαντά με αργή άρθρωση, κουνώντας δύσκολα τα χείλη, χωρίς καμία σύσπαση του προσώπου του.

-Συγκρινόμαστε; του λέω. Εγώ είμαι ένας ευνοημένος ψευτοεπιτυχημένος. Εσύ είσαι ένας αδικημένος ήρωας, τολμώ να συνεχίσω, βλέποντας ότι η όλη ατμόσφαιρα αντέχει τις σκληρές αλήθειες.

Ίσως να είστε πιο ευλογημένος από μένα. Όχι όμως και πιο ευνοημένος, μου απαντά.

Έκανε μία παύση. Τον δυσκόλευε ο διάλογος στην αναπνοή. Άρχισε να γράφει στην οθόνη:

-Δοξάζω τον Θεό, διότι μέσα από τη δοκιμασία του σώματός μου έχει ζωντανέψει η ψυχή μου και δεν χορταίνει να τρέχει στις πιο όμορφες γωνιές του νοητού κόσμου. Αν ήμουν όπως οι άλλοι άνθρωποι, δεν θα μπορούσα να χαρώ την αγάπη του Θεού. Τώρα την απολαμβάνω.

-Ποια αγάπη; τόλμησα να ρωτήσω λίγο προκλητικά, με τη σιγουριά ότι θα έπαιρνα την πιο όμορφη και πειστική απάντηση.

Κούνησε τα μάτια του και ελαφρά μειδίασε.

-Αυτή για την οποία εσείς μιλάτε στα κηρύγματά σας, μου απαντά. Από τον τρόπο που μιλάτε φαίνεται πώς βγαίνουν από μέσα σας. Εγώ θέλω να σας πω ότι είναι και πολύ αληθινή. Η αγάπη πρέπει να είναι αληθινή, δεν αρκεί να είναι αυθεντική.

Ακολουθεί λίγη σιωπή.

-«ΕΙΜΑΙ ΠΟΛΥ ΕΥΤΥΧΙΣΜΕΝΟΣ !!! » γράφει στην οθόνη. «Ούτε τούς γονείς μου δεν λυπάμαι που τόσο ταλαιπωρούνται μαζί μου, γιατί είναι κι αυτοί ευτυχισμένοι. Ο Θεός είναι δίπλα μας. Τι λέω; Είναι μέσα μας. Όλος ο Παράδεισος χωράει στο δωμάτιό μου».

-Δεν σου έρχονται καθόλου σκέψεις απελπισίας ή παράπονου;

-Παράπονου, γιατί; «ΖΩ ΑΛΗΘΙΝΑ !!! », γράφει στην οθόνη.

-Τι επιθυμείς από τη ζωή σου;

-«Μόνο να ολοκληρώσω τη σύνθεση κάποιων κομματιών και μετά ας φύγω. Κάτω από αυτές τις συνθήκες ο Θεός είναι πολύ αληθινός εδώ, αλλά θα γίνει πιο κοντινός, μόλις τελειώσω με τους εδώ λογαριασμούς. Λίγο λυπάμαι τους γονείς μου που θα τους λείψω. Με παρηγορεί που θα ξεκουραστούν λιγάκι και θα με ξανασυναντήσουν».

Άλλαξα τη συζήτηση. Πιάσαμε μάλλον κουβέντα με τους υπέροχους γονείς του που τόση ώρα καμάρωναν το... θαύμα τους. Έπρεπε να ξεκουραστεί και ο Σταύρος. Με κέρασαν, μου ανέφεραν την ιστορία τους, την εξέλιξη της ασθένειας και τη χαρά τους γι' αυτό το παιδί, που από τα οκτώ του χρόνια ήταν πλήρως εξαρτώμενο.

Πηγή: απόσπασμα από το βιβλίο «Εκεί που δε φαίνεται ο Θεός»

ΑΠΟ ΤΟΥΣ ΑΓΙΟΥΣ ΜΑΣ

Ο χρόνος κατά τον Μέγα Βασίλειο

Οι σκέψεις του Αγίου Βασιλείου περί χρόνου βοηθούν να κατανοήσουμε το μέγεθος αυτού του κορυφαίου δώρου που χάρισε ο Θεός στο πλάσμα Του, προκειμένου να το αξιοποιήσει, να το καλλιεργήσει, με σκοπό τη διαρκή του βελτίωση και την κατά το δυνατόν ομοίωση μαζί Του.

Η πρώτη διάσταση του χρόνου που καταγράφει ο Μέγας Βασίλειος στο περίφημο έργο του «Εις την Εξαήμερον» έχει σχέση με τον Θεό. Ο Θεός είναι υπεράνω του χρόνου και, ταυτόχρονα, είναι εκτός χρόνου, από την άποψη ότι δεν έχει χρονική αρχή και δε θ' αποκτήσει ποτέ χρονικό τέλος. Χρονική αρχή έχουν όλα τα δημιουργήματα, δεν έχουν, όμως, όλα χρονικό τέλος. Κάποτε ο Θεός σήμανε την έναρξη του υλικού κόσμου, κάποτε θα σημάνει το τέλος του. Αυτό, όμως, αφορά σταυλικά δημιουργήματά Του. Τα πνευματικά δημιουργήματα, όπως οι Άγγελοι και το ηγεμονικό μέρος της ανθρωπίνης ύπαρξης, η ψυχή, δε θα έχουν ποτέ τέλος. Δημιουργήθηκαν αλλά δεν εξαφανίζονται, δεν πεθαίνουν.

Η δεύτερη διάσταση του χρόνου, κατά τον Μέγα Βασίλειο, σχετίζεται με την ύλη και την παρούσα ζωή. Ο χρόνος μοιάζει με μία σφαίρα που κυλά στον κατήφορο και δε σταματά. Ρέει ακατάπαυστα αποκαλύπτοντας ότι και όσα σχετίζονται μαζί του είναι ρέοντα και όχι σταθερά. Αυτή η διάσταση του χρόνου αποκαλύπτει το χρέος του ανθρώπου που αφορά στην σωστή αξιοποίησή του προκειμένου αυτός να μην πάει χαμένος. Εκείνος που τον αντιμετωπίζει με αυτή η λογική μπορεί ν' αντεπεξέλθει, με επιτυχία, στις θλίψεις και στα προβλήματα της ζωής. Αντιλαμβάνεται ότι ο χρόνος είναι ευκαιρία εσωτερικής καλλιέργειας και καιρός μετανοίας.

Η τρίτη παράμετρος του χρόνου, κατά τον Καππαδόκη Άγιο, σχετίζεται με την αιωνιότητα. Ο χρόνος της παρούσης ζωής είναι σταγόνα στον ωκεανό μπροστά στο ατελείωτο της αιωνιότητας. Κι όμως, εμείς οι άνθρωποι δεν καταλαβαίνουμε ότι είμαστε «πάροικοι και παρεπίδημοι» στην γήινη πραγματικότητα, είμαστε περαστικοί, που πορεύονται προς την πραγματικότητα της αιωνιότητας, γι' αυτό και κάνουμε το παν για να χτίσουμε και να δημιουργήσουμε σ' αυτή τη ζωή με τα καλύτερα υλικά, ξοδεύουμε τις δυνάμεις μας στα ευτελή και πεπερασμένα, αγνοώντας τις ανάγκες του έσω ανθρώπου που θα ζήσει αιώνια όταν το φθαρτό του σαρκίο πεθάνει.

Αυτή η αντίληψη του χρόνου προσφέρει σε όλους μας τη δυνατότητα και να τον απολαύσουμε σε αυτή τη ζωή και να τον αξιοποιήσουμε στην προοπτική της άλλης. Απομένει σε εμάς η επιλογή – πρόκληση, η δυσκολότερη ίσως αυτής της ζωής. Καλή χρονιά και Ευλογημένη!

Πηγή : https://kirigmata.blogspot.com/2013/12/blog-post_5523.html#more

ΠΡΟΓΡΑΜΜΑ ΑΚΟΛΟΥΘΙΩΝ

Ημερομηνία & Ημέρα	Ακολουθία	Μικρός Ναός	Μεγάλος Ναός
1 ΠΕΜΠΤΗ	Όρθρος - Θεία Λειτουργία	7:00 π.μ.	7:00 π.μ.
3 ΣΑΒΒΑΤΟΝ	Εσπερινός (Προ των Φώτων)	4:30 μ.μ.	4:30 μ.μ.
4 ΚΥΡΙΑΚΗ	Όρθρος - Θεία Λειτουργία	6:30 π.μ.	7:00 π.μ.
5 ΔΕΥΤΕΡΑ	Προεόρτια των Φώτων - Μεγάλες Ώρες Φώτων - Εσπερινός Θεοφανείων - Θεία Λειτουργία (Μεγ. Βασιλείου) - Μέγας Αγιασμός (Παραμονής Θεοφανείων)	6:30 π.μ.	6:30 π.μ.
6 ΤΡΙΤΗ	Όρθρος - Θεία Λειτουργία - Μέγας Αγιασμός (Θεοφάνεια) Εσπερινός (Τιμίου Προδρόμου και Βαπτιστού Ιωάννου)	6:30 π.μ. —	7:00 π.μ. 4:30 μ.μ.
7 ΤΕΤΑΡΤΗ	Όρθρος - Θεία Λειτουργία	—	6:30 π.μ.
9 ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ	Εσπερινός (Γρηγορίου επισκόπου Νύσσης)	—	4:30 μ.μ.
10 ΣΑΒΒΑΤΟΝ	Όρθρος - Θεία Λειτουργία Εσπερινός (Μετά τα Φώτα, Θεοδοσίου Κοινοβιάρχου)	— 4:30 μ.μ.	6:30 π.μ. 4:30 μ.μ.
11 ΚΥΡΙΑΚΗ	Όρθρος - Θεία Λειτουργία	6:30 π.μ.	7:00 π.μ.
12 ΔΕΥΤΕΡΑ	Όρθρος - Παράκληση στη Θεοτόκο	7:00 π.μ.	—
13 ΤΡΙΤΗ	Εσπερινός (Απόδοσις Θεοφανείων, Των εν Σινά και Ραϊθώ αναιρεθέντων Αγίων Αββάδων)	—	4:30 μ.μ.
14 ΤΕΤΑΡΤΗ	Όρθρος - Θεία Λειτουργία Παράκληση στην Υπεραγία Θεοτόκο	— —	6:30 π.μ. 4:30 μ.μ.

ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΣ 2026

Ημερομηνία & Ημέρα	Ακολουθία	Μικρός Ναός	Μεγάλος Ναός
16 ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ	Εσπερινός (Αντωνίου του Μεγάλου)	—	4:30 μ.μ.
17 ΣΑΒΒΑΤΟΝ	Όρθρος - Θεία Λειτουργία Εσπερινός (Αθανασίου και Κυρίλλου)	— 4:30 μ.μ.	6:30 π.μ. 4:30 μ.μ.
18 ΚΥΡΙΑΚΗ	Όρθρος - Θεία Λειτουργία	6:30 π.μ.	7:00 π.μ.
19 ΔΕΥΤΕΡΑ	Όρθρος - Παράκληση στη Θεοτόκο Εσπερινός (Ευθυμίου του Μεγάλου)	7:00 π.μ. —	— 4:30 μ.μ.
20 ΤΡΙΤΗ	Όρθρος - Θεία Λειτουργία	—	6:30 π.μ.
21 ΤΕΤΑΡΤΗ	Παράκληση στην Υπεραγία Θεοτόκο	—	4:30 μ.μ.
23 ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ	ΑΓΡΥΠΝΙΑ (Ξένης Οσίας, Νεοφύτου του Εγκλειστού)	—	8:30 μ.μ.
24 ΣΑΒΒΑΤΟΝ	Εσπερινός (Γρηγορίου του Θεολόγου)	4:30 μ.μ.	4:30 μ.μ.
25 ΚΥΡΙΑΚΗ	Όρθρος - Θεία Λειτουργία Εσπερινός (Ξενοφώντος οσίου)	6:30 π.μ. 4:30 μ.μ.	7:00 π.μ. —
26 ΔΕΥΤΕΡΑ	Όρθρος - Θεία Λειτουργία	6:30 π.μ.	—
28 ΤΕΤΑΡΤΗ	Παράκληση στην Υπεραγία Θεοτόκο	—	4:30 μ.μ.
29 ΠΕΜΠΤΗ	Εσπερινός (Τριών Ιεραρχών)	—	4:30 μ.μ.
30 ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ	Όρθρος - Θεία Λειτουργία	—	6:30 π.μ.
31 ΣΑΒΒΑΤΟΝ	Εσπερινός (Τρύφωνος μάρτυρος)	4:30 μ.μ.	4:30 μ.μ.

Από τους λόγους των Πατέρων

Κήρυγμα για την εορτή των Θεοφανείων

Αγίου Ιωάννη Μαξίμοβιτς

Σήμερα η φύση των υδάτων καθαγιάζεται. Σήμερα ο Υιός του Θεού βαπτίζεται στα ύδατα του Ιορδάνη, χωρίς να έχει ανάγκη ο Ίδιος να εξαγνιστεί, αλλά για να εξαγνιστεί το αμαρτωλό ανθρώπινο γένος από τον ρύπο.

Σήμερα οι ουρανοί ανοίγουν και η φωνή του Θεού Πατέρα ακούγεται: «οὗτος ἐστὶν ὁ υἱός μου ὁ ἀγαπητός». Το Άγιο Πνεύμα κατέρχεται πάνω στον Σωτήρα του κόσμου, ο Οποῖος στέκεται στον Ιορδάνη για να επιβεβαιώσει ότι πράγματι Αυτός εἶναι ὁ ἐνσαρκωμένος Υἱός του Θεού. Η Αγία Τριάδα ευκρινώς φανερώνεται και αποκαλύπτεται στον κόσμο.

Τα ύδατα του Ιορδάνη καθοσιώνονται και ταυτόχρονα όλα τα ύδατα της δημιουργίας, η ίδια η φύση του ύδατος. Το ύδωρ παρέχει τη δύναμη για να εξαγνιστεί όχι μόνο το σώμα, αλλά και ολόκληρη η ψυχή του ανθρώπου· να αναγεννηθεί ὁ ὅλος ἄνθρωπος σε μια καινή ζωή μέσω του Βαπτίσματος.

Μέσω του ύδατος ολόκληρη η φύση εξαγνίζεται· από το ύδωρ ἐξήλθε ὁ κόσμος· το ύδωρ διεισδύει παντού, διαποτίζει τα πετρώματα σε κάθε μέρος της γης ζωοποιώντας τα πάντα στη φύση. Χωρίς αυτό ούτε ζώα ούτε φυτά μπορούν να υπάρξουν.

Τα ύδατα καθαγιάζονται και μέσω αυτών ολόκληρος ὁ κόσμος, σε προετοιμασία της αναγέννησης της μέλλουσας αἰώνιας Βασιλείας του Θεού.

Κάθε χρόνο αυτή την ημέρα η δόξα του Θεού αποκαλύπτεται, επαναλαμβάνοντας και επιβεβαιώνοντας ὅ,τι ἐπιτελέστηκε κατὰ το Βάπτισμα του Χριστοῦ. Ξανά ὁι ουρανοί ανοίγουν, ξανά το Άγιο Πνεύμα κατέρχεται. Δεν το βλέπουμε με τα σωματικά μας μάτια,

αλλά αισθανόμαστε την ενέργειά Του. Κατά την τελετή του Αγιασμού, τα ύδατα, τα οποία καθαγιάζονται από το γεγονός της καθόδου του Αγίου Πνεύματος, μεταμορφώνονται· γίνονται άφθαρτα και διατηρούν την ενέργειά τους για πολλά χρόνια. Ο καθένας μπορεί να το αντιληφθεί αυτό – πιστοί και άπιστοι, σοφοί και αγράμματοι.

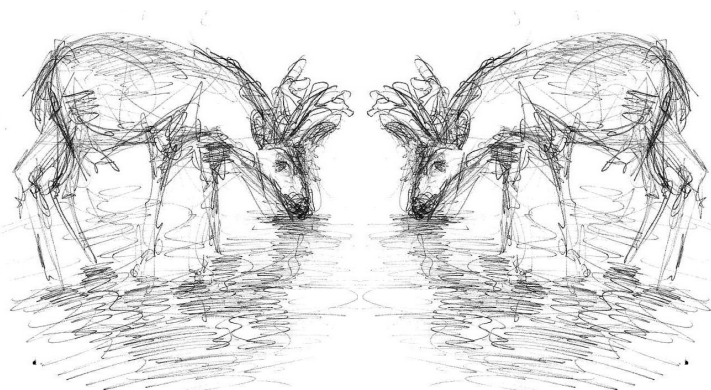
Από πού, όμως, τα ύδατα αποκτούν αυτή την ιδιότητα;

Είναι ενέργεια του Αγίου Πνεύματος! Εκείνοι που με πίστη πίνουν αυτά τα ύδατα και χρίζονται μ' αυτά λαμβάνουν ανακούφιση και θεραπεία από πνευματικές και σωματικές αρρώστιες. Οι κατοικίες καθαγιάζονται μέσω αυτών των υδάτων, η δύναμη των δαιμόνων καταστέλλεται, η θεία Χάρη κατέρχεται σε οτιδήποτε ραντίζεται με τα ύδατα αυτά. Μέσω της καθοσίωσης των υδάτων, η θεία Χάρη ξανά παρέχεται σε ολόκληρο τον κόσμο, καθαίροντάς τον από τις αμαρτίες που έχουμε διαπράξει και προφυλάσσοντάς τον από τις μηχανορραφίες του διαβόλου.

Σήμερα το Άγιο Πνεύμα, με την κάθοδό Του στα ύδατα όπου βυθίζεται ο σταυρός του Κυρίου, κατέρχεται σε ολόκληρη τη φύση, εκτός από τον άνθρωπο που δεν το επιθυμεί.

Ας ανοίξουμε τις καρδιές μας και τις ψυχές μας, για να λάβουμε Εκείνον και με πίστη ας αναφωνήσουμε από τα βάθη της ψυχής μας: «Μέγας εἶ Κύριε, καὶ θαυμαστά τὰ ἔργα σου, καὶ οὐδείς λόγος ἐξαρκέσει πρὸς ὕμνον τῶν θαυμασίων σου».

Πηγή: Από το βιβλίο: Ο Άνθρωπος τοῦ Θεοῦ, ἅγιος Ἰωάννης Μαξίμοβιτς, ἐκδ. Μυριόβιβλος, σσ. 285-287

Περί της συνεχούς Μεταλήψεως των Αχράντων του Χριστού Μυστηρίων

Αγίου Νικοδήμου Αγιορείτου

**Είναι αναγκαίον να μεταλαμβάνουν συχνά
οι ορθόδοξοι το θείο Σώμα και Αίμα
του Κυρίου μας. (Κεφ. Α΄)**

(Μέρος Γ΄)

Ἄνθρωπε, δεν είσαι άξιός να μεταλάβεις; Δεν είσαι άξιός ούτε και τις υπόλοιπες ευχές της θείας Λειτουργίας να ακούσεις. Ακούς τον διάκονο που στέκεται και φωνάζει, «όσοι είστε σε κατάσταση μετανοίας παρακαλέστε τον Θεό να σας συγχωρήσει».

Για ποιο λόγο φωνάζει ο διάκονος «εξέλθετε όσοι δεν μπορείτε να δεηθείτε στον Κύριο;» Και εσύ πώς στέκεσαι έτσι, με τόσο θράσος και βαρβαρότητα; Εάν ανήκεις σε αυτούς που έχουν την άδεια να μεταλάβουν, γιατί δε φροντίζεις να κοινωνήσεις; Γιατί δε θεωρείς τη θεία Κοινωνία μεγάλο χάρισμα, αλλά την καταφρονείς;

Σε παρακαλώ, σκέψου. Τράπεζα βασιλική είναι έτοιμη. Άγγελοι υπηρετούν σ' αυτήν. Ο ίδιος ο Βασιλιάς είναι παρών και εσύ στέκεσαι και χασμουριέσαι; Ο Χριστός φωνάζει τα ίδια λόγια σε όλους εμάς που στεκόμαστε με αναίδεια και αυθάδεια, αφού ο καθένας που δε μεταλαμβάνει συμπεριφέρεται με θράσος.

Για αυτό τον λόγο, οι διάκονοι απομακρύνουν πρώτα όσους βρίσκονται σε αμαρτία. Όπως δεν πρέπει να παρευρίσκονται στο τραπέζι οι δούλοι που έσφαλαν όταν θα προσέλθει σ' αυτό ο αφέντης, το ίδιο συμβαίνει και εδώ όταν τελείται η θεία Λειτουργία και θυσιάζεται ο αμνός και το πρόβατο το δεσποτικό. Να

ξέρεις πως ανοίγει ο ουρανός και κατεβαίνουν οι άγγελοι, όταν ακούς «ας παρακαλέσουμε όλοι κοινώς» και όταν δεις ότι ανοίγουν τις θύρες του ιερού Βήματος. Όπως δεν πρέπει να είναι παρών κανένας αβάπτιστος, έτσι δεν μπορεί να παρευρίσκεται κανένας βαπτισμένος μεν αλλά ταυτόχρονα ακάθαρτος και ρυπαρός.

Πες μου κάτι, σε παρακαλώ. Ας υποθέσουμε ότι καλούσαν κάποιον σε τραπέζι. Αυτός πήγαινε εκεί να πλύνει τα χέρια του, να καθίσει και φρόντιζε να είναι έτοιμος για το τραπέζι. Έπειτα όμως, δεν έτρωγε. Αυτός δεν προσέλαβε τον βασιλιά που τον κάλεσε; Δεν θα ήταν καλύτερα μα μην είχε πάει καθόλου; Το ίδιο έκανες και συ. Ήρθες στην τράπεζα, έψαλλες με τους υπόλοιπους τον ύμνο και ομολόγησες πως είσαι άξιος να κοινωνήσεις αφού δεν έφυγες μαζί με τους ανάξιους. Πώς, λοιπόν, έμεινες και δε μεταλαμβάνεις από την τράπεζα;

Για να μην κατακριθείτε, λοιπόν, περισσότερο, σας παρακαλώ να έρχεστε στη θεία Λειτουργία και να γίνεστε άξιοι και έτοιμοι, όταν έρχεστε, να μεταλαμβάνετε.

Πες μου, σε παρακαλώ. Αν κάποιος Βασιλιάς δώσει την εντολή «όποιος κάνει αυτό το κακό ας μην πλησιάσει να φάει από την τράπεζά μου», δε θα βάλετε όλα σας τα δυνατά να προφυλάξετε τους εαυτούς σας για να λάβετε αυτήν την τιμή; Ο ιερέας μάς καλεί να μεταλάβουμε και εμείς αμελούμε, αργοπορούμε και δεν τρέχουμε γρήγορα να λάβουμε αυτήν την υψηλή χάρη; Ποια άλλη ελπίδα σωτηρίας μας απομένει; Δεν μπορούμε να πούμε ότι μας εμποδίζει η ασθένεια ή η φύση μας. Η αμέλειά μας μάς κάνει ανάξιους.

Μην παραβαίνεις την τάξη που παρέλαβε η Εκκλησία μας από τον ίδιο τον Κύριό μας, από τους Αποστόλους, τις Συνόδους και από τους κατά μέρος αγίους. Η τάξη είναι η εξής· να διαμελίζεται ο άγιος Άρτος σε κάθε Λειτουργία και να προσέρχονται όσοι πιστοί δεν κωλύονται να κοινωνούν.

Πηγή: Αγίου Νικοδήμου Αγιορείτου, περί της συνεχούς Μεταλήψεως των Αχράντων του Χριστού Μυστηρίων, εκδόσεις ΜΥΡΙΟΒΙΒΛΟΣ

Απο την Λειτουργική Ζωή της Εκκλησίας

Μιχάλης Κουτσός,
Φιλόλογος – Συγγραφέας

Ερμηνεύοντας την πεζή Καταβασία των Θεοφανείων

Η Βάπτισμα του Χριστού ή αλλιώς τα Θεοφάνεια είναι μια πολύ μεγάλη εορτή.

Οι λόγοι για τους οποίους θεωρούνται τα Θεοφάνεια τόσο σημαντική εορτή είναι οι εξής:

- Με τη Βάπτισή Του ο Κύριος εγκαινιάζει την έναρξη του κοσμοσωτήριας πορείας Του πάνω στη γη. Με την βάπτισή μας εμείς εγκαινιάζουμε μια νέα πορεία, την εν Χριστώ πορεία.

Γίνεται η φανέρωση της Αγίας Τριάδος, με την οποία επικυρώνεται η θεϊκή αποστολή του Χριστού. Ο Θεός Πατέρας μαρτυρεί ότι ο Χριστός δεν είναι ένας απλός άνθρωπος αλλά ο αγαπητός του Υιός, δηλαδή και αυτός Θεός, πράγμα που το επιβεβαιώνει και το Άγιο Πνεύμα με την παρουσία του ως περιστεράς.

- Καθιερώνεται το μέγα μυστήριο του Βαπτίσματος, με το οποίο «ενδυόμαστε τον Χριστόν», με το οποίο: α) κατανικούμε τον θάνατο και ξαναποκτούμε και πάλι την αθανασία και β) πολιτογραφούμαστε στο βιβλίο της ζωής, στο βιβλίο των δυνάμει «σεσωσμένων».

Ο Δαμασκηνός Στουδίτης στο βιβλίο του «ΘΗΣΑΥΡΟΣ» διερωτάται γιατί η Βάπτισμα του Χριστού έγινε στον Ιορδάνη και όχι σε άλλον ποταμό και απαντά ο ίδιος: Διότι ο Ιορδάνης είναι συνδεδεμένος με πολλά θαύματα και μάλιστα παρόμοια και αναφέρει μεταξύ των άλλων, με τον Ιησού του Ναυή και με τον προφήτη Ηλία και τον Ελισαίο, γεγονότα που αναφέρονται στις προφητείες που διαβάζονται στον εσπερινό των Θεοφανείων.

Η πρώτη εορτή που καθιερώθηκε ήταν το Πάσχα, διότι η Ανάσταση του Κυρίου ήταν το σημαντικότερο γεγονός της επί γης παρουσίας του Χριστού, και κατ' απομίμηση του Πάσχα έγιναν και οι άλλες γιορτές των Χριστουγέννων και των Φώτων. Πρέπει εδώ να πούμε ότι τα Χριστούγεννα και η Βάπτισμα του Χριστού συνεορτάζονταν στις 6 Ιανουαρίου, γιατί και με τη γέννηση του Χριστού έχουμε και Θεοφάνεια.

Όταν κατά τον Δ' αιώνα εισήχθη από τη Ρώμη και στην Ανατολή η εορτή των Χριστουγέννων στις 25 Δεκεμβρίου, η εορτή των Θεοφανείων μετατέθηκε στις 6 Ιανουαρίου. Κατά την εορτή αυτή των Θεοφανείων ή «Των Φώτων και του «Φωτισμού», πολλοί χριστιανοί και ιδίως οι νεοφώτιστοι κατηχούμενοι το θεωρούσαν μεγάλη ευλογία να βαπτίζονταν την ίδια μέρα που βαπτιζόταν και ο Χριστός.

Ο διαχωρισμός αυτός των Θεοφανείων από τα Χριστούγεννα έδωσε την ευκαιρία στους ποιητές των ευχών και των ύμνων της εορτής να συγγράψουν υμνογραφίες απαράμιλλου κάλλους. Η υμνογραφία της εορτής των Θεοφανείων έγινε κατ' απομίμηση της υμνογραφίας του Πάσχα και είναι και αυτή απαράμιλλου κάλλους.

Στον **«Λόγο εις την αγίαν εορτήν των Φώτων» του Αγίου Γρηγορίου του Παλαμά** αναφέρονται τα εξής:

1. Όπως φανερώθηκε η Τριαδικότητα του Θεού κατά τη δημι-ουργία του Αδάμ, με το «ποιήσωμεν άνθρωπον κατ' εικόνα και καθ' ομοίωσιν», έτσι φανερώθηκε και πάλι η Τριαδικότητα του Θεού στη Βάπτισμα του Χριστού, η οποία απετέλεσε την προτύπωση του Αγίου Βαπτίσματος, που θεσπίστηκε για την αναδημιουργία και ανακαίνιση του ανθρώπου.

2. Η κατάδυση του Χριστού στο ύδωρ, προεικόνιζε την κατάβαση του Χριστού στον Άδη και η ανάδυσή Του από το ύδωρ, προεικόνιζε την Ανάστασή του από τους νεκρούς. Ο Χριστός έχοντας ανθρώπινο σώμα υπέστη τα πάθη, την ταφή και τον θάνατον και μας χάρισε το μέγα μυστήριο της Θείας Ευχαριστίας και ως Θεός κατέβηκε στον Άδη και μας χάρισε το μυστήριο του Βαπτίσματος. Με τα δύο αυτά μυστήρια δεχόμαστε τα σπέρματα της αθανάτου ζωής.

3. Με το βάπτισμα «αποδυόμεθα τον παλαιόν άνθρωπον, ενδυόμεθα τον Χριστόν, τον νέον Αδάμ» και συνδοξαζόμαστε με τον Χριστό.

4. Όταν ο Θεός Πατήρ λέγει για τον Υιό και Λόγο του Θεού, «εν ω ηυδόκησα», εννοεί ότι ο Χριστός είναι η ευδοκία, δηλαδή στο πρόσωπό του εκφράζεται το αγαθό και τέλειο θέλημα του Θεού, διότι έχει εκπληρώσει σε τέλειο βαθμό το σχέδιο της θεανδρικής οικονομίας Του.

Μετάφραση και ερμηνεία της Στ' Ωδής

Ωδή 5'

Ἡ φωνή τοῦ Λόγου, ὁ λύχνος τοῦ φωτός, ὁ ἑωσφόρος, ὁ τοῦ ἡλίου Πρόδρομος, ἐν τῇ ἐρήμῳ· Μετανοεῖτε, πᾶσι βοᾷ τοῖς λαοῖς, καὶ προκαθαίρεσθε· ἰδοὺ γὰρ πάρεστι Χριστός, ἐκ φθορᾶς τὸν κόσμον λυτρούμενος

Απλή σύνταξη

Ἡ φωνή του Λόγου, ο λύχνος του Φωτός, ο Εωσφόρος, ο του Ηλίου Πρόδρομος,

βοά πᾶσι τοῖς λαοῖς ἐν τῇ ἐρήμῳ «Μετανοεῖτε καὶ προκαθαίρεσθε· ἰδοὺ γὰρ πάρεστι Χριστός, λυτρούμενος τὸν Κόσμον ἐκ φθορᾶς».

Μετάφραση

Ἡ φωνή που εκφράζει τον Λόγο του Θεού, το λυχνάρι που φέρνει το φως, αυτός που προμηνύει την αυγή, αυτός που βγαίνει πριν από τον ήλιο (ο Ιωάννης ο Πρόδρομος) φωνάζει μέσα στην έρημο προς όλους τους λαούς: «Μετανοεῖτε και προλάβετε να καθαριστείτε, γιατί να ο Χριστός είναι παρών, για να λυτρώσει τον κόσμο από τη φθορά.»

Ερμηνεία

Ἡ στ' ὠδή εἶναι σχεδόν αφιερωμένη στον Ιωάννη Πρόδρομο, τον οποίο αποκαλεί: φωνή (του λόγου), λύχνο (του φωτός, εωσφόρο) και πρόδρομο (του Χριστού). Και στις τρεις περιπτώσεις ο Ιωάννης ο Βαπτιστής είναι το ὄργανο της Χάριτος του Θεού, το οποίο γίνεται ἄλλοτε φωνή για να εκφραστεί ο λόγος του Θεού, ἄλλοτε λυχνάρι για να φωτίσει το φως του Θεού, κι ἄλλοτε πρόδρομος, για να προετοιμάσει τον ερχομό του Χριστού.

Εδώ αξίζει να σχολιάσουμε την λέξη «Εωσφόρος». Είναι λέξη σύνθετη από το «έως» που σημαίνει αυγή, φώς, και επομένως η λέξη «εωσφόρος» σημαίνει αυτόν που φέρνει το φως. Ως γνωστόν Εωσφόρος λέγεται ο Διάβολος, ο οποίος από άρχοντας του φωτός έγινε άρχοντας του σκότους. Το παράπτωμα των πρωτοπλάστων, οι οποίοι εξέπεσαν, επειδή ήθελαν να γίνουν ανώτεροι από τον Θεό, το έπαθε και ο Εωσφόρος πιο μπροστά. Κι αυτός έβαλε στο μυαλό του να γίνει ανώτερος από τον Θεό και προσπάθησε να παρασύρει και τα άλλα αγγελικά τάγματα. Τότε ο αρχάγγελος Μιχαήλ είπε «στώμεν καλώς» και συγκράτησε όλα τα άλλα τάγματα, εκτός από το τάγμα του Εωσφόρου, το οποίο εξέπεσε και έγινε τάγμα των πονηρών και σκοτεινών δυνάμεων που αντιστρατεύεται τα άλλα τάγματα και τον ίδιο τον Θεό. Εδώ το «εωσφόρος» έχει την αρχική σημασία, αναφέρεται στον Ιωάννη τον Πρόδρομο, ο οποίος σαν τον Αυγερινό προμηνύει την ανατολή του ηλίου, του Χριστού, που είναι ο Ήλιος της Δικαιοσύνης.

Ο Νικόδημος ο Αγιορείτης λέγει ότι υπάρχει μια αντιστοιχία «στη φωνή του λόγου» με «τη φωνή βοώντος εν τη ερήμω» που μας προτρέπει στη μετάνοια, το «προκαθαίρεσθε» με τον λύχνο, διότι με το φως του Χριστού όλα φωτίζονται, όλα ξεκαθαρίζουν και αυτό μας βοηθάει να καθαρίσουμε κι εμείς τον εσωτερικό μας κόσμο, και το «ὁ τοῦ ἡλίου Πρόδρομος» με το «πάρεστι Χριστός», γιατί ο Ιωάννης Πρόδρομος είναι ο Αυγερινός που προαναγγέλλει την παρουσία του Χριστού, που είναι ο Ήλιος της δικαιοσύνης.

Πηγή: <https://www.pemptousia.gr/2022/01/erminevontas-tin-pezi-katavasia-ton-theofanion/>

Λόγος πνευματικός

Lev Gillet

Τα Θεοφάνεια

... Τα Θεοφάνεια είναι η πρώτη δημόσια εμφάνιση του Χριστού. Μετά τη Γέννησή Του στη Βηθλεέμ, ο Κύριός μας είχε αποκαλυφθεί σε μερικούς προνομιούχους. Σήμερα όμως, όλοι όσοι περικύκλωναν τον Ιωάννη, δηλαδή οι μαθητές του, και όλο το πλήθος που είχε κατεβεί στην όχθη του Ιορδάνη, γίνονται μάρτυρες μιας πολύ επισημότερης φανέρωσης του Ιησού.

Σε τι συνίσταται αυτή η φανέρωση; Έχει δύο πτυχές. Αφ' ενός υπάρχει η πτυχή της ταπεινώσεως στην οποία υπόκειται ο Κύριος, και η οποία αντιπροσωπεύεται από το βάπτισμα. Αφ' ετέρου, η πτυχή της δόξας, η οποία αντιπροσωπεύεται από την ανθρώπινη μαρτυρία που ο Πρόδρομος δίνει για τον Ιησού και, σ' ένα επίπεδο απείρως ανώτερο, η θεία μαρτυρία που ο Πατήρ και το Πνεύμα παρέχουν για τον Υιό.

Θα εξετάσουμε από κοντά και τις δύο πτυχές· πρώτα όμως ας κρατήσουμε τούτο: κάθε φανέρωση του Χριστού, τόσο μέσα στην Ιστορία όσο και στην εσωτερική ζωή κάθε ανθρώπου, είναι φανέρωση δόξας και ταπεινώσεως ταυτοχρόνως. Όποιος διαχωρίζει αυτές τις δύο πτυχές του Χριστού, κάνει σφάλμα που διαστρεβλώνει όλη την πνευματική ζωή. Δεν μπορώ να πλησιάσω τον δοξασμένο Χριστό χωρίς την ίδια στιγμή να πλησιάσω τον ταπεινωμένο Χριστό ούτε να πλησιάσω τον Χριστό στην ταπείνωση Του χωρίς τη δόξα Του. Αν επιθυμώ να φανερωθεί μέσα μου, μέσα στη ζωή μου, αυτό δεν μπορεί να γίνει παρά μόνον αν αγκαλιάσω Αυτόν που ο ιερός Αυγουστίνος με θερμή

αφοσίωση ονόμαζε ο ταπεινός Χριστός και αν με το ίδιο σκίρτημα λατρεύσω Εκείνον που είναι Θεός, Βασιλεύς και Νικητής. Να το πρώτο δίδαγμα των Θεοφανείων.

Η ταπείνωση των Θεοφανείων συνίσταται στο γεγονός ότι ο Χριστός υποβάλλει τον εαυτό Του στο βάπτισμα του Ιωάννου που είναι βάπτισμα μετανοίας. Εκείνος κατ' αρχήν αρνείται, αλλά ο Ιησούς επιμένει: «Άφες ἄρτι· οὕτω γὰρ πρέπον ἐστὶν ἡμῖν πληρῶσαι πάσαν δικαιοσύνην». (Ματθ. 3:13-15). Χωρίς αμφιβολία, ο Χριστός δεν είχε ανάγκη από κανένα εξαγνισμό εκ μέρους του Ιωάννη, αλλά το βάπτισμα που πρόσφερε ο Ιωάννης, αυτό το βάπτισμα της μετανοίας με σκοπό την άφεση των αμαρτιών, προετοίμαζε για τη Βασιλεία του Μεσσία. Και ο Ιησούς, πριν κηρύξει την έλευση αυτής της Βασιλείας, θέλησε να περάσει και να κάνει κι ο Ίδιος χρήση όλων των προπαρασκευαστικών φάσεων.

Ενώ ήταν Αυτός το πλήρωμα, θέλησε να αναλάβει όλα εκείνα που ήταν ακόμη ατελή και ασυμπλήρωτα. Δεχόμενος όμως το Ιωάννειο βάπτισμα, ο Ιησούς έκανε κάτι πολύ περισσότερο από μία απλή επιδοκιμασία και επίσημη επικύρωση μιας τελετής πριν την μεταβάλει, πριν την εντάξει ως ατελή στο τέλειο. Αυτός που ήταν αναμάρτητος έγινε φορέας των αμαρτιών μας, της αμαρτίας του κόσμου, και στο όνομα όλων των αμαρτωλών, έκανε μία δημόσια κίνηση μετανοίας. Θέλησε ακόμη να μας διδάξει την ανάγκη της μετανοίας και της μεταστροφής. Πριν ακόμη πλησιάσουμε το χριστιανικό βάπτισμα, πρέπει να δεχτούμε το βάπτισμα του Ιωάννη, δηλαδή να περάσουμε από μία αλλαγή νου, από μία εσωτερική καταστροφή. Πρέπει να επιδείξουμε αληθινή συντριβή για τις αμαρτίες μας. Σε ό,τι μας αφορά, η μετάνοια είναι η ταπεινή πλευρά των Θεοφανείων.

Και εδώ, πρέπει να υπερβούμε τον περιορισμένο ορίζοντα του Ιωάννειου βαπτίσματος, για να θυμηθούμε ότι εμείς είμαστε βαπτισμένοι εν Χριστώ. Το

χριστιανικό μας βάπτισμα μας έπλυνε και μας εξάγνισε. Κατήργησε μέσα μας το προπατορικό αμάρτημα και μας έκανε καινή κτίση. Προφανώς ήμασταν παιδιά όταν βαπτιστήκαμε. Η χάρη του Μυστηρίου υπήρξε η θεία ανταπόκριση όχι στο δικό μας προσωπικό αίτημα, αλλά στην πίστη εκείνων που μας οδήγησαν στο βάπτισμα και στην πίστη ολόκληρης της Εκκλησίας που μας αναδέχθηκε. Η βαπτιστική λοιπόν αυτή χάρη υπήρξε κατά κάποιο τρόπο προσωρινή και υπό προϋποθέσεις: μεγαλώνοντας και αποκτώντας συνείδηση των πραγμάτων, θα επικυρώναμε μέσα από την ελεύθερη επιλογή μας την πράξη του βαπτίσματός μας.

Τα Θεοφάνεια είναι καθ' υπερβολή η γιορτή του βαπτίσματος, όχι μόνον του Ιησού αλλά και του δικού μας. Είναι μία θαυμαστή ευκαιρία να ανανεώσουμε το πνεύμα του βαπτίσματος που δεχθήκαμε και να αναζωπυρώσουμε τη χάρη την οποία μας επιδαψίλευσε. Διότι η χάρη των Μυστηρίων, ακόμη κι αν διακοπεί ή ανασταλεί λόγω της αμαρτίας, μπορεί να αναβιώσει μέσα μας, εάν στραφούμε και πάλι ειλικρινά προς τον Θεό. Στη σημερινή γιορτή των Θεοφανείων, ας ζητήσουμε από τον Θεό να μας λούσει και πάλι, πνευματικά, όχι με την υλική έννοια, στα νερά του βαπτίσματός μας. Ας βυθίσουμε εκεί την παλιά αμαρτωλή μας φύση, διότι το βάπτισμα είναι ένας μυστικός θάνατος. Ας διασχίσουμε την Ερυθρά Θάλασσα που χωρίζει την αιχμαλωσία από την ελευθερία και ας βαπτιστούμε μαζί με τον Ιησού στον Ιορδάνη, για να καθαριστούμε όχι από το χέρι του Ιωάννη αλλά από τον ίδιο τον Κύριο.

Πηγή: Περιοδικό – ΑΓΙΑ ΖΩΝΗ «Έγεννήθη ὁ Χριστός». Έκδ. Ἀκρίτα

«Δε θέλουμε όλη μέρα να του κάνουμε παρατηρήσεις.»

Έτσι είπαν οι γονείς ενός μαθητή μου, όταν τους είπα ότι συχνά βρίζει τα άλλα παιδιά. Έσπενσαν πρώτα να με διαβεβαιώσουν ότι δεν έχει μάθει από τους ίδιους αυτό το λεξιλόγιο αλλά από τον μεγαλύτερό του αδελφό. Τα δύο παιδιά τους είναι 12 και 9 χρονών. Στη συνέχεια, ομολόγησαν ότι δεν είναι πολύ αυστηροί με το λεξιλόγιο των παιδιών τους, διότι δεν επιθυμούν τη λίγη ώρα που τους βλέπουν κάθε μέρα να την καταστρέφουν με παρατηρήσεις και τιμωρίες. Υποθέτω ότι στο ίδιο πλαίσιο εμπίπτει και το ότι δεν ελέγχουν αν ο μικρός τους γιος έκανε τα μαθήματά του, με αποτέλεσμα συχνά να έρχεται αδιάβαστος στο σχολείο. Επιπλέον, εκφράζουν μεγάλη λύπη οι εν λόγω γονείς, διότι το μικρότερο παιδί τους συχνά παραπονιέται ότι δεν έχει φίλους...

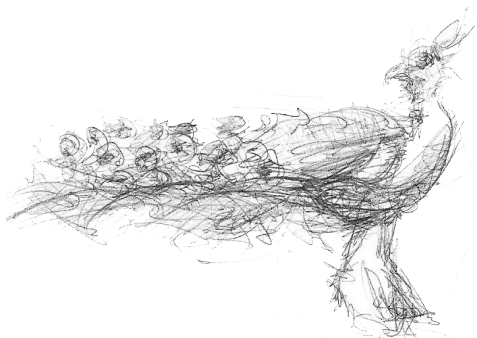
Προσπαθώ να εμπλέξω αυτούς τους γονείς, στην προσπάθειά μου να βοηθήσω το παιδί τους να αποκτήσει καλύτερη συμπεριφορά, για να γίνει πιο συμπαθής στα άλλα παιδιά και για να μην τον καταγγέλλουν συνέχεια, διότι αυτό συμβαίνει, με αποτέλεσμα να νιώθει ότι δεν τον θέλουν και δεν έχει φίλους. Στο πλαίσιο αυτό, λοιπόν, τους είχα καλέσει και τους είχα εξηγήσει την προσπάθειά μου, κυρίως για να γίνει ο γιος τους ένα χαρούμενο παιδί που ανήκει και είναι αποδεκτό στην κοινωνία της τάξης του και του σχολείου του. Και έμεινα άναυδη, όταν συνειδητοποίησα (δε χρειάστηκε και μεγάλη προσπάθεια, αφού μου το είπαν κατάμουτρα) ότι δεν προτίθενται να βοηθήσουν, αφού «δεν κάνουν παρατηρήσεις» στο παιδί τους, για να μη χαλούν τη σχέση τους μαζί του και τον λίγο χρόνο που περνούν μαζί. Ένωσα, τότε, μόνη μου, για να παλέψω για ένα παιδί, που με τη συμπεριφορά

του διώχνει τους άλλους μακριά, δεν έχει από τους γονείς του όρια (όπως εγώ τα αντιλαμβάνομαι), ούτε και έλεγχο (όπως εγώ τον αντιλαμβάνομαι)...

Χρειάζεται, κατά την άποψή μου, αυτό το παιδί, που έχει μάθει ότι αγάπη σημαίνει «με αφήνουν να συμπεριφέρομαι όπως να 'ναι», να μάθει ότι υπάρχει και η αγάπη που σημαίνει «επιθυμούν και αναμένουν το καλύτερο για μένα». Και κυρίως «πιστεύουν ότι μπορώ να γίνω ένας σωστός άνθρωπος και ένας σωστός μαθητής και προσπαθούν γι' αυτό, βάζοντάς μου όρια, διότι τα όρια δε χαλούν τις σχέσεις, αντίθετα φανερώνουν αληθινό ενδιαφέρον».

Πόσο μεγάλη ευθύνη έχουμε όλοι εμείς, που έχουμε στα χέρια μας παιδικές ψυχές... Και πόσο αδύνατοι νιώθουμε συχνά, για να συμπεριφερθούμε όπως μας χρειάζονται τα παιδιά μας... Πόσες φορές έχουμε αισθανθεί τους ώμους μας να λυγίζουν, τα μάτια μας να δακρύζουν και τις όποιες γνώσεις και τρόπους να μας προδίδουν... Αυτοί οι γονείς κάνουν αυτό που αντέχουν. Ποια είμαι εγώ που θα τολμήσω να τους κρίνω; Κι εγώ, ως μητέρα αλλά και ως εκπαιδευτικός, κάνω ό,τι μπορώ να σκεφτώ κάθε φορά και σίγουρα ό,τι αντέχω... Και, βέβαια, κάποιες φορές δεν είναι αρκετό αυτό που μπορώ να σκεφτώ ούτε αυτό που αντέχω... Τι να πω; Το μόνο σίγουρο είναι ότι μπροστά στις ανάγκες των παιδιών μας, συχνά αποδεικνυόμαστε ανεπαρκείς και αδύνατοι... Τουλάχιστον, ας προσευχόμαστε στον Θεό, να μας δίνει αγάπη... Τη δική Του αγάπη...

ΔΧ

Όπως οι ληστές κρύβονται στα σκιερά μέρη για να ληστέψουν περαστικούς, έτσι και ο διάβολος κρύβεται στις απολαύσεις για να κυριεύσει την ψυχή μας.

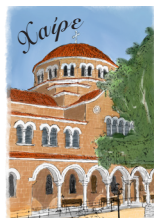
Εξομολογήσεις

Εξομολογήσεις γίνονται μετά από συνεννόηση με τον π. Μιχαήλ (99883799) και τον π. Κυριάκο (99441025).

Υπενθυμίσεις:

1. Καθημερινά οι πατέρες της Εκκλησίας βρίσκονται στο γραφείο του μεγάλου Ναού μεταξύ 3:30 - 4:30 μ.μ. για εξυπηρέτηση του κοινού. Τηλέφωνο: 22432401 (π. Μιχαήλ 99883799, π. Κυριάκος 99441025 και π. Λαυρέντιος 96457111).
2. Η Εκκλησία παραμένει ανοιχτή από τις 7:00-11:00 π.μ. και 3:30 - 5:30 μ.μ. καθημερινά. Για περισσότερες πληροφορίες αποταθείτε στα τηλέφωνα της Εκκλησιαστικής Επιτροπής, (22459760, 22459763), από τις 7:30 π.μ. - 5:30 μ.μ. καθημερινά.
3. Την Παρασκευή, 23/1/2026, η ώρα 8:30 μ.μ. θα έχουμε αγρυπνία.

Περιοδικό "Χαίρε" ● Αρ. τ. 25 ● Ιανουάριος, 2026
Υπεύθυνος: Πρωτ. Κυριάκος Χρίστου ● Τηλέφωνο: +357 22459760
Φαξ: +357 22437746 ● Διεύθυνση: Τ.Θ. 29115, (1621), Λευκωσία
Email: inpanayiashev@cytanet.com.cy ● Website: www.panagiapalouriotissa.com
Έργο ζωγραφικής στο εξώφυλλο: Αλέξανδρου Μουσάτ
Εκτύπωση: Τυπογραφεία "Γαλαξίας" λτδ, Τηλ.: 22433520, Λευκωσία
email: galpress@cytanet.com.cy

*Ιερός Ναός
Παναγίας
Παλουριώτισσας*